

[Finansministeren.]

giften. Saaledes maa det være med al Konsulentvirksomhed, og jeg forstaaer ikke, hvorfor denne Konsulentvirksomhed skal behandles anderledes end anden Konsulentvirksomhed. Ogsaa paa dette Omraade vilde det være klogt, om man prøvede paa at stille sig paa Lighedens Standpunkt, saa man saa paa Konsulentvirksomheden paa samme Maade, enten det gælder det ene eller det andet Omraade indenfor Statens Virksomhed.

Jeg kan derfor ikke tiltræde, at man stemmer disse 5 000 Kr. til Afholdssagen ud; jeg mener, det er en Post, som bør opretholdes, idet jeg er vis paa, at den Virksomhed, der bliver udfoldet, vil gøre Gavn. Hvor lang Tid det er nødvendigt at have en saadan Konsulentvirksomhed, er jeg aldeles ikke i Stand til at udtale mig om i Øjeblikket, og jeg er ganske sikker paa, at hvis Indenrigsministeren var til Stede, maatte han svare paa samme Maade som jeg.

Ordføreren (Hauoch): Den højtærede Finansminister mente, at Spørgsmaalet om Konsulenten laa saa ganske overordentlig klart, det havde Finansudvalget faaet fortræffelig Besked om af den højtærede Indenrigsminister. Men jeg maa maaske have Lov til at sige til den højtærede Finansminister, at han i hvert Fald ikke i Dag har bidraget til at klare Situationen. Den højtærede Finansminister hævdede, at Ansættelsen af denne Konsulent ganske kunde sidestilles med Ansættelsen af en Landbrugskonsulent, og han mente ikke, at man kunde besvare Spørgsmaalet om Varigheden af saadan Landbrugskonsulent-Stilling. Ja, men det viser netop, at den højtærede Finansminister ikke er klar over, hvad det drejer sig om, for dersom der var Tale om at yde et Beløb til Ansættelse af en Konsulent, som skulde staa til Raadighed for Afholdsforeningerne, saa vilde der være et Sammenligningsgrundlag mellem denne Konsulent og de Konsulenter, Landbruget har. Men her er den store Forskel. Kan vi imidlertid vente, at den højtærede Finansminister vil gaa videre ind paa den Tanke, at Ædruelighedskonsulenten skal sidestilles med Landbrugskonsulenter, der stilles til Raadighed for Organisationerne, ja, saa er det muligt, at der er Grund til at tage hele Sagen op til ny Overvejelse. Dersom det er det, der har foresvævet Ministeren, at man skulde ansætte en Konsulent, som kunde staa til Raadighed for Afholdsbevægelsen paa samme Maade, som Landbrugs-

konsulenterne staaer til Raadighed for de landøkonomiske Foreninger, ja, saa kan vi let blive enige, for saa er vi villige til at lade de 5 000 Kr. staa under den Forudsætning, at de anvendes under en Form, som Afholdsforeningerne kan give deres Tilslutning til. Men det er jo slet ikke det, der er Tale om — det sagde den højtærede Finansminister for Resten ogsaa selv. Derfor var den sidste Argumentation, han anførte, i mærkelig Modsætning til den første. Den højtærede Finansminister siger, at den Konsulent, der her er Tale om, er en Konsulent, som Indenrigsministeren antager, og som skal varetage Interesser, som Indenrigsministeriet ønsker varetaget. Er det det, der er Meningen? Drejer det sig om en forholdsvis afgrænset Opgave, som afstikkes af Indenrigsministeren, og naar Konsulenten har løst de Opgaver, som er stillet ham, saa overvejer man, hvad der videre skal ske? Jeg tror, det vilde være nyttigt, om vi under denne Forhandling kunde faa klaret, hvorledes Konsulenten skal placeres, om han skal placeres paa samme Maade som de andre raadgivende Konsulenter, der stilles til Raadighed for Foreninger, eller han kun skal være en midlertidig Medhjælp for Indenrigsministeren til Løsning af bestemte, afgrænsede Opgaver. Dersom det er Meningen, lad os saa faa det at vide, for saa ved vi i hvert Fald, hvad det drejer sig om.

Den højtærede Finansminister sagde, at han ikke troede, det var klogt af Landstinget at blande sig i Bevillingsspørgsmaal, som Folketingets Flertal og Ministeriet er enige om. Jeg tror dog ikke, at denne Opfattelse forslaar rent forfatningsmæssigt, for det er ikke alene Landstingets Ret, men dets Pligt at overvaage, om de Bevillinger, der findes paa Finansloven, er i Overensstemmelse med bestaaende Love. Forholdet vilde i det foreliggende Tilfælde være et andet, dersom et Flertal i Folketinget og Landstinget var enigt om den Bevilling, det drejer sig om. Saa behøvede man i og for sig ingen Betænkeligheder at nære, for saa kunde der naar som helst gennemføres en Lov, som underbyggede en Bevilling. Hvad der er Tale om i denne Forbindelse, er, hvorvidt der baade i Folketinget og i Landstinget kunde vedtages en Lov, hvorefter Bevillingerne til de private Skoler nedsattes som foreslaaet af den højtærede Finansminister. Den højtærede Regering kunde komme med et saadant Forslag, og kunde vi saa blive enige om det, vilde alt være i Orden; den højtærede Finansminister havde saa den